

UZASADNIENIE

Powód A. G. pozwem z dnia 19 sierpnia 2011 roku wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 30 495,69 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwoty:

- 1 000,00 zł od dnia 18 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 8 794,49 zł od dnia 18 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 9 294,49 zł od dnia 19 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- 6 110,64 zł od dnia 19 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 5 296,07 zł od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty.

Swoje roszczenie powód wywodził z umowy o współpracę zawartej z pozwanym w dniu 1 września 2009 roku.

W dniu 5 czerwca 2012 roku zapadł w sprawie wyrok zaoczny zasądający żądanie strony powodowej w całości.

W sprzeciwie strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2009 roku pomiędzy stronami zawarta została umowa o współpracy (umowa z dnia 1 września 2009 r. – k. 18 - 21), na podstawie, której powód zobowiązał się do wykonywania na zlecenie pozwanego prac wysokościowych i montażowych na terenach galerii handlowych w W. i na terenie całej Polski, montażu grafik reklamowych, innych prac montażowych, budowlanych i tym podobnym (§ 3 umowy). Z tytułu realizacji przedmiotowej umowy powodowi przysługiwało wynagrodzenie ustalane każdorazowo po zakończeniu pracy i przedstawieniu rozliczenia pracy, powiększone o podatek od towarów i usług, płatne w terminie 14 dni od dnia przedłożenia faktury VAT, bądź wypłacane gotówką po wykonanej i przyjętej przez pozwanego pracy (§ 5 umowy).

Z tego względu, iż strona pozwana zalegała z rozliczeniami finansowymi, powód pismem z dnia 28 lutego 2011 roku wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem na dzień 31 marca 2011 roku (wypowiedzenie – k. 33).

Pomimo rozwiązania umowy pozwany nadal zalegał z płatnościami na rzecz powoda w następującej wysokości (faktury VAT – k. – 22 – 32, 34 – 37, k – 49, k. - 51):

- 1) 9 218,93 zł – z tytułu faktury VAT wystawionej w dniu 3 grudnia 2010 r.
- 1) 9 294,49 zł – z tytułu VAT wystawionej w dniu 3 stycznia 2011 r.
- 1) 9 294,49 zł – z tytułu VAT wystawionej w dniu 4 lutego 2011 r.
- 1) 6 110,64 - z tytułu VAT wystawionej w dniu 4 marca 2011 r.

Każda z powyższych faktur była zaakceptowana przez osobę reprezentującą pozwanego.

Wierzytelność z tytułu faktury VAT wystawionej w dniu 3 grudnia 2010 r. została następnie częściowo spłacona w kwocie 6 000,00 zł przez powoda w 2 marca – 4 kwietnia 2011 r. (okoliczność bezsporna).

Pismami z dnia 12 kwietnia 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej kwoty wynikającej z nieopłaconych ww. faktur VAT (41 - 45).

W dniu 14 kwietnia 2011 r. pozwany dokonał wpłaty na rzecz powoda kwoty 2 218,93 zł tytułem zapłaty a fakturę z dnia 3 grudnia 2010 r.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2011 r. pozwana reprezentowana przez M. M. poinformowała powoda, iż zamierza spłacić zobowiązania wynikające z z faktur VAT wystawione w okresie styczeń – marzec 2011 r. w miarę wpływu należności od kontrahentów powoda (k. 46).

W miesiącu marcu 2011 r. na zlecenie pozwanego na terenie Galerii (...) w W. powód wykonywał prace polegające na montażu, wymianie grafik reklamowych oraz serwisie elektrycznym kasetonów reklamowych. Do prac tych nie zgłoszono zastrzeżeń (zeznania świadka R. Ł. – k. 390 – 392, zeznania powoda, częściowo zeznania świadka M. M. – k. 402 – 406, korespondencja mailowa – k. 54 – 56, dokumentacja fotograficzna – k. 57 - 158). Za wykonane w marcu 2011 r. prace powód wystawił pozwanemu fakturę pro forma na kwotę 5 296,07 zł. Tak jak w przypadku wcześniejszych zleceń, powód należne mu z tytułu wykonanej pracy obliczył na podstawie sporządzonych przez siebie wyliczeń uwzględniającą stałą stawkę godzinową i liczbę przepracowanych godzin – stosownie do ustaleń poczynionych między stronami (zeznania złożone przez powoda w charakterze strony – k. 509 – 512, częściowo zeznania R. Ł. – k. 390 - 392). W dniu 31 marca 2011 r. pomiędzy powodem, a pozwanym doszło rozliczenia sprzętu będącego w posiadaniu pozwanego (oświadczenie – k. 31, zeznania R. Ł. – k. 390 – 392, zeznania powoda – k. 509 - 512)

Pismem z dnia 26 kwietnia 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5 296,07 zł (wezwania, faktura VAT – k. 48 - 49). Powód odmówił płatności ostatniej z faktury wskazując, iż nie jest ona właściwym dokumentem księgowym na podstawie, które można dokonać zapłaty (pismo z dnia 27 kwietnia 2011 r. – k. 50). Z tej przyczyny powód wystawił na rzecz pozwanego nowy dokument księgowy – fakturę VAT z dnia 5 maja 2011 r. (k. 51).

W dniu 19 maja 2011 r. powód dokonał płatności w wysokości 500,00 zł tytułem zapłaty faktury VAT z dnia 3 stycznia 2011 r. (potwierdzenie przelewu – k. 47).

W piśmie z dnia 27 maja 2011 r. pozwany podniósł, iż nie zlecał zamówienia na usługi objęte fakturą VAT z dnia 5 maja 2011 r. (k. 52 - 53).

Pismem z dnia 22 czerwca 2011 r., doręczonym w dniu 28 czerwca 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wraz z należnymi odsetkami w terminie do 4 dni od doręczenia pisma (wezwanie – k. 160, zpo – k. 161).

W piśmie z dnia 1 lipca 2011 r. pozwany reprezentowany przez A. D. uznał roszczenie powoda do kwoty 25 199,62 zł. Wskazując, iż roszczenie stwierdzone fakturą VAT z 5 maja 2011 r. jest niezasadne (k. 162 - 163).

Powołany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności, a także na podstawie zeznań świadków.

Dowód z zeznań, R. Ł., A. P., M. M., K. C. oraz P. D. został przeprowadzony na okoliczność wykonania przez powoda na rzecz pozwanego umowy. Jednocześnie Sąd oddalił w pozostałym zakresie wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań tych świadków, z tej przyczyny, iż okoliczności powoływane przez stronę pozwaną nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania R. Ł. (k. 390 – 392), były spójne oraz logiczne z tych przyczyn Sąd uznał je za wiarygodne i w całości dał im wiarę w zakresie w jakim odnoszą się do tego, iż w miesiącu marcu i kwietniu 2011 r. powód wykonywał na rzecz pozwanego zleczone prace, do których jakości nie było zastrzeżeń, świadek ten potwierdził również, iż pomiędzy stronami nie istniała sformalizowana procedura składania zamówień ani odbierania wykonanych prac.

Zeznania M. M. (k. 402 – 406) okazały się przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w zakresie w jakim odnoszą się one do tego, iż powód wykonywał pracę w miesiącu marcu 2011 r. Zeznania w części w jakiej odnoszą się do okoliczności, iż prace te wykonywane były w sposób niesolidny w ocenie Sądu nie są wiarygodne z tej przyczyny,

iz są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie przede wszystkim z dokumentami pochodzącymi od pozwanego, w których zarzut ten nie pojawia się. Mając na względzie zasady wynikające z doświadczenia życiowego wskazać przy tym należy, iż pozwany jako profesjonalny przedsiębiorca w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty za usługę wykonaną przez kontrahenta w sposób nierzetelny na pewno podniósł by tą kwestię oraz podjął inne kroki związane z dochodzeniem roszczeń związanych z niewłaściwym wykonaniem usługi.

Dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony w ocenie Sądu jest w pełni wiarygodny jako spójny i logiczny. Z zeznań tych wynika, iż powód wykonywał prace objęte sporną fakturą za miesiąc marzec 2011 r. jak również to, iż zasady rozliczeń pomiędzy stronami nie były sformalizowane, zaś uzgodniony przez strony mechanizm obliczania wynagrodzenia sprowadzał się do tego, iż powód na podstawie poczynionych przez siebie notatek na podstawie stałej stawki obliczał należną kwotę w oparciu o liczbę przepracowanych godzin. Jednocześnie pominięto dowód z przesłuchania pozwanego w charakterze strony ze względu na niestawiennictwo na rozprawie A. D. – prezesa zarządu pozwanego.

Sąd pominął wniosek o przesłuchanie nagrań złożony przez stronę powodową, jako niedopuszczalny.

Sąd pominął dowód z zeznań K. C. oraz N. G. ze względu na ich cofnięcie. Zeznania A. P. oraz P. D. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 419 - 420).

Sąd pominął wnioski z pkt 10 – 11 sprzeciwu od wyroku zaocznego, uznając, iż zostały one złożone jedynie dla zwłoki z tej przyczyny, iż okoliczności dla udowodnienia, których zostały powołane nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy w całości.

Roszczenie powoda znajduje postawę w art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 i 2 k.c. W myśl pierwszego z powołanych przepisów do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Natomiast zgodnie z art. 734 § 1 i 2 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie. Przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa.

Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego podniósł zarzut nienależytego wykonania umowy, co polegało na złamaniu zakazu konkurencji (tj. § 6 ust. 2 łączącej strony umowy), nierozliczeniu się z przedmiotów należących do pozwanego, oraz na wykonaniu przedmiotowych prac w sposób sprzeczny z zasadą należytej staranności.

Powód podniósł ponadto, iż nie zlecał prac objętych fakturą z dnia 5 maja 2011 r., a także, że nie zasadne ze strony powoda jest dochodzenie zapłaty kwoty 1000,00 zł, tytułem płatności faktury VAT wystawionej w dniu 3 grudnia 2010 r. z tej przyczyny, iż powód powinien na poczet tej sumy zarachować nadpłatę faktury wystawionej w czerwcu 2010 r.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości co do tego, iż strona powodowa w należyty sposób wykazała swoje roszczenie. W odniesieniu do wykonanych przez pozwanego pracy, stwierdzonych fakturami VAT wystawionymi w okresie od 3 grudnia 2010 r. do 4 marca 2011 r. wskazać należy, iż pozwany w piśmie z dnia 1 lipca 2011 r. uznał wiarygodność powoda do kwoty 25 199,62 zł, a zatem w wysokości obejmującej niezapłacone kwoty wynikające z faktur wystawionych w miesiącach grudzień 2010 r. – marzec 2011 r. Strona pozwana ponadto nie wykazała do czego była zobowiązana na podstawie art. 6 k.c., iż dokonała nadpłaty w wysokości 1000,00 zł, którą powód powinien zarachować na poczet późniejszych płatności.

Pozwany nie wykazał również, aby powód wykonywał swoje usługi w sposób niezgodny z umową oraz z zasadą należytej staranności. Zarzut ten jest tym bardziej niewiarygodny, iż strona pozwana dopiero na etapie postępowania sądowego zaczęła kwestionować jakość prac wykonywanych przez powoda. Oczywiście wydaje się to, że w sytuacji, w

której wykonywane przez powoda prace w rzeczywistości nie byłyby zgodne z zawartą pomiędzy stronami umową, to pozwany jako profesjonalista z pewnością złożyłby stosowną reklamację lub wezwał powoda do usunięcia niedoróbek jeszcze przed wszczęciem procesu.

Odnosząc się do zasadności zasądzenia na rzecz powoda dalszej kwoty 5 296,07 zł stwierdzonej fakturą VAT z 5 maja 2011 r. zauważyć należy, iż zarzuty pozwanego wzajemnie sobie przeczą. Z jednej strony pozwany podnosi bowiem zarzut nienależytego wykonania prac, a z drugiej strony kwestionuje to, że je w ogóle zlecał. Korespondencja mailowa pomiędzy stronami, dokumentacja fotograficzna, zeznania świadka R. Ł., częściowo również zeznania M. M. oraz zeznania złożone w charakterze strony przez powoda nie pozostawiają wątpliwości, co do tego, iż powód w miesiącu marcu prace na zlecenie pozwanego wykonywał. Okoliczność tego rodzaju, iż powód nie dysponował pisemnym zleceniem dotyczącym przedmiotowych prac, a wystawionym przez pozwanego jest nieistotna. Z materiału dowodowego wynika bowiem, iż stałą praktyką było zlecenie prac do wykonania w sposób niesformalizowany tj. mailowo, lub telefonicznie. Wskazać również należy, iż przedmiotowa umowa nie precyzuje formy w jakiej zlecenia te miałyby następować.

Jeżeli chodzi zaś o wysokość świadczenia należnego za wykonanie przedmiotowych prac wskazać należy, iż regulująca to zagadnienie, łącząca strony umowa jest nieprecyzyjna, § 5 stanowi bowiem, iż powodowi przysługiwało wynagrodzenie ustalane każdorazowo po zakończeniu pracy i przedstawieniu rozliczenia pracy, powiększone o podatek od towarów i usług, płatne w terminie 14 dni od dnia przedłożenia faktury VAT, bądź wypłacane gotówką po wykonanej i przyjętej przez pozwanego pracy. W zakresie wymiaru wynagrodzenia, Sąd dał wiarę zeznaniom strony powodowej, z których wynika, iż należne powodowi wynagrodzenie obejmowało stałą stawkę godzinową pomnożoną przez liczbę przepracowanych godzin według rozliczeń dokonywanych przez powoda. Potwierdza to również świadek R. Ł.. Sąd ma na względzie również to, iż strony pozostawały ze sobą w stałych kontaktach handlowych, od ok. dwóch lat. Powód ze stałą, co miesięczną częstotliwością wystawiał na rzecz pozwanego faktury VAT obejmujące zbliżone do siebie kwoty ok. 9000 zł. Okoliczność ta potwierdza to, iż strony ustaliły stałą stawkę godzinową.

Argumentacja podnoszona przez pozwanego, dotycząca złamania zakazu konkurencji przez powoda oraz braku rozliczenia się z powierzonych mu sprzętu nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym i nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym bardziej, iż pozwany z tymi twierdzeniami nie zgłosił zarzutu, który miałby wpływ na żądanie zapłaty wynagrodzenia np. zarzut potrącenia.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 347 k.p.c. zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy w całości.

ZARZĄDZENIE

(...)